

Vælgerne, vil han sikkert faa det Indtryk fæstnet hos sig, at der er en saadan Folkeafstemning mod den nuværende Regerings Politik, som maaske dog kunde have ændret hans Opfattelse, naar han saa afgjort modsætter sig at høre Vælgernes Mening om denne Lovgivning.

Selv om jeg altsaa meget vel forstaaer, hvad der bliver udtalt af det Parti, vil jeg ikke lægge Skjul paa, at mit Ønske var under en eller anden Form at faa Vælgernes Tilkendegivelse af deres Mening, og jeg vil jo antage, at selv om det blev ved Folkeafstemning, maatte det føre til Nederlag for den nuværende Regering, og det er det første og vigtigste, man bør stræbe efter. Men her er jeg desværre ganske i Uoverensstemmelse med det ærede Medlem Hr. P. Munch og hans Parti, der føler sig som Støtte for den nuværende Regering.

Ole Bjørn Kraft: I Modsætning til det Synspunkt, jeg hævdede, mente det ærede Medlem Hr. P. Munch, at man skulde søge Folkeafstemning indført ad den praktiske Erfarings Vej. Selv om man vilde gaa ind paa den Tankegang, vilde det dog være nødvendigt at kræve, at naar man fremsatte et saadant Forslag, maatte det ske med rene Hænder og ikke af andet Hensyn end det at fremme denne Tanke. Men det Forslag, som i Dag er blevet lagt paa Tingets Bord, er smudset af partiegoistisk Interesse.

Man beklager sig over Regeringens Holdning og udtaler en Kritik af den Udvikling, Parlamentarismen har taget, ikke mindst i denne Samling. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. P. Munch ikke vil kunne fastholde dette, hvis han samtidig med Kritik vender sig mod Regeringen, der nu bestræber sig for at undgaa, at det Arbejde, der her er gjort, skal ende i Kaos. Jeg tror ikke, det radikale Venstre har Lov til at beklage sig over Regeringens Stilling ud fra de Synspunkter, som det ærede Medlem Hr. P. Munch selv har hævdet.

Naar det ærede Medlem til Slut blev noget hæsblæsende — efter min Opfattelse — i sin Argumentation, kan det kun skyldes, at han befinder sig i samme Situation som en Mand, der er kommet for sent til Toget. En saadan Mand er at beklage, men der er ikke andet at sige til ham end: Toget er gaaet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Munch): Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Søren Larsen) savnede de høje Toner i Dag. Jeg ved ikke, om han har følt sig tilfredsstillet ved de Udtalelser, der

sidens er fremkommet fra konservativ og socialdemokratisk Side. For den socialdemokratiske Ordførers Vedkommende har jeg vel i hvert Tilfælde Lov at fremhæve, at var Tonen ikke slet saa høj som forleden under Dagsordensdebatten, saa var den i hvert Fald overlegen nok i hele sit Anslag. Jeg for mit Vedkommende tror ikke, det er en klog Fremgangsmaade af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet at anslaa denne Tone. Jeg tror, at hvis man her lægger alt til Rette paa at fremstille sig selv som den enkelte Gruppe, der alene varetager det brede Lags Interesser her i Danmark, og staar isoleret fra alle dem, der nu staar samlede om den fordervede Regering, saa vil Urigtigheden deraf springe i den Grad i Øjnene, at Virkningen ikke vil blive gunstig for det ærede Medlem, og hvad jeg i hvert Fald føler mig overbevist om, er, at en saadan Isoleringspolitik fremmer ikke Smaafolks Interesser i Danmark. Den svækker Stillingen for de demokratiske Kræfter i dette Land, og den tjener ingen andre Kræfter her i Landet end de konservative Kræfter, der gennem Tidernes Ugunst paa mange Maader er kommet til tilstrækkelig rig Udfoldelse i det konservative Folkeparti og i mange Henseender i endnu rigere Maal i Partiet Venstre.

Jeg tror derfor, at den højtærede Ordfører for Socialdemokratiet kunde have taget Sagen mere lige til. Hvis han havde gjort det, vilde han for det første have kunnet erkende, at var der nogen Mulighed for at standse Regeringen paa dens Vej fremad for et Par Dage siden, da han stillede sit Forslag, saa findes nøjagtigt den samme Mulighed i Dag — fuldkommen den samme Mulighed. Og for det andet, hvis den ærede Ordfører lagde saa megen Vægt paa den Dag, at der skulde foregaa en Afstemning, hvor Radikale og Socialdemokrater stod sammen, og hvis han troede paa, at dette kunde bringe Regeringen i Mindretal og derved afbryde den nuværende Politik, saa kunde det ærede Medlem virkelig den Dag have ordnet det saaledes, at denne samlede Afstemning havde fundet Sted.

Det ærede Medlem ved jo saa godt som nogen, der sidder her i Salen, at hvis han havde stillet sit Forslag om Folkeafstemning, vilde det have betydet, at en saadan samlet Afstemning havde fundet Sted, men nogen reel Værdi kunde denne Afstemning ikke have faaet udover den, der kan finde Sted nu i Dag eller i Morgen eller i Overmorgen, hvornaar den